

๑๕๗

ฝันรักในเงาเมฆ

別想打擾我暴富

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇ ◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

■◇■◇■◇■◇■◇■◇

月流光

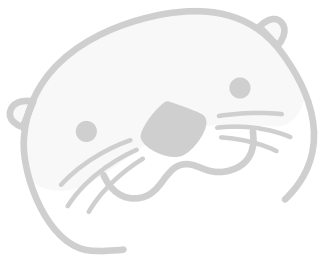
เย่วหลิวกวง

เชียน

สี่เมฆา

แปล

◇◇■◇■◇■◇■◇■◇◇

ก ร อ ่า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

เพราะปัญหาที่ยิ่งแฉงเล่ห์เหลี่ยมมากขึ้นทุกทีๆ นั้น
บีบบังคับให้เธอต้องอ่านหนังสือ
ศึกษาให้หนักมากขึ้นกว่าเดิม จนในที่สุดผู้ซึ่งซิงก็เข้าใจแล้วว่า
ที่แท้การที่เธอช่วยไขข้อข้องใจให้คนอื่น ๆ นั้น
ก็เป็นการทำให้เธอได้เรียนรู้ไปในตัวด้วยเช่นกัน
เวลาและพลังที่สูญเสียไปเหล่านั้นก็ไม่ได้สูญเปล่าเลย
มันคุ้มค่ามากมายจริงๆ

- เย่วหลิวกวง

คำนำสำนักพิมพ์

เชื่อว่าเมื่อทุกคนได้อ่านนิยายเรื่องนี้ จะอดไม่ได้ที่จะ
เงยหน้ามองไปรอบตัวแล้วคิดตรงกันว่าทุกเหตุการณ์คล้ายจะ
เกิดขึ้นกับตัวเองได้เสมอ และหลายเหตุการณ์เป็นสิ่งที่ทุกคน
ได้พบเจอมาในชีวิต

และในความจริงที่ผู้เขียนบอกเล่าในนิยาย ผู้ชาย
คนหนึ่งซึ่งทุกคนค้นหา ก็รอคุณอยู่ในเรื่องนี้แล้วเช่นกัน นิยาย
ของเยร์ห์ลิวกวยยังคงพาผู้อ่านไปสัมผัสกับโลกแห่งความจริง
และความฝันที่ผสมผสานเข้ากันได้อย่างกลมกล่อมเช่นเคย

๐๕๗

ก่อนหน้านี้เพื่อที่จะรักษาหน้าที่น่าสงสาร
เธอจึงห้วงหน้าพะวงหลังมาโดยตลอด

แต่หลังจากได้ผ่านเหตุการณ์ความเป็น
ความตายมาแล้ว

จึงได้รู้ว่าไม่มีอะไรที่ทำให้คนรู้สึกเสียใจ
มากไปกว่าการตายจากไปโดยที่ยังมีความรู้สึก
เสียดาย

ผู้ซึ่งไม่สนใจว่าหลังจากที่เธอปล่อย
สารภาพออกไปแล้วจะยังสามารถเป็นเพื่อน
กับเหรินเซียงหย่วนได้อยู่หรือเปล่า

และไม่สนใจว่าเหรินเซียงหย่วนจะชอบ
เธอเหมือนกับที่เธอชอบเขาไหม

ในใจของเธอคิดแต่เพียงเรื่องเดียว
นั่นก็คือการบอกกับเขาออกไปดัง ๆ ว่า “ฉัน
ชอบคุณ!”

เกี่ยวกับล่าช้า

แบบคำก่อตัวหนา อยู่ภายนอกอาคารผู้โดยสารขาออก เสียงฟ้าร้องฟ้าผ่าดังเข้ามาภายใน เสียงฝนกระทบหน้าต่างกระจกของตัวอาคาร ฟังดูเหมือนเสียงกลองชัยที่ตั้งในสนามรบ นักเหล็กที่ได้ชื่อว่าเป็นสิ่งก้าวล้ำของโลกสามารถทนแดดทนฝน แต่ไม่อาจต้านทานอารมณ์หงุดหงิดที่กำลังขยายตัวเสียอย่างนั้น

“ล่าช้า ล่าช้า ล่าช้าอีกแล้ว ลิปครึ่งต้องมีแปดครึ่งสินะที่บอกว่าเครื่องล่าช้า! นี่เวลาไหนกันแล้ว เดียวก็เปลี่ยนเวลาขึ้นเครื่องไปมา ตกลงว่าจะได้บินตอนไหนกันแน่ ถ้าบินไม่ได้ก็ยกเลิกไปตั้งแต่แรกสิ อย่าให้พวกเรามานั่งรอโง่ๆแบบนี้”

“จะมาอ้างเรื่องสภาพอากาศแล้วไม่จ่ายเงินชดเชยอย่างนั้นหรือ ครั้งก่อนฉันยังได้อยู่เลย รถกับโรงแรมอะไรฉันก็จองไว้หมดแล้ว แล้วค่าเสียหายพวกนี้ใครจะรับผิดชอบ จ่ายค่าชดเชยมา!”

“ใช่ จ่ายค่าชดเชย! จ่ายมา!”

“ขอร้องละ ช่วยหาวิธีหน่อยได้ไหม ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาล บางทีนี่อาจจะเป็นครั้งสุดท้ายที่...”

พนักงานรูปร่างผอมบางถูกผู้โดยสารที่กำลังเร่งรีบและโกรธเกรี้ยว ยืนล้อมไว้ที่หน้าเคาน์เตอร์ประตูผู้โดยสารขาออก พนักงานได้รับการฝึกฝน

มาเป็นพิเศษ ไม่ว่าผู้โดยสารจะพูดอย่างไร เธอก็ยังรักษารอยยิ้มของอาชีพบริการไว้ได้เป็นอย่างดี หรือถ้าถูกกดดันจริงๆ ก็จะพูดเพียงว่า “ท่านสามารถขอคืนตัวหรือเปลี่ยนเที่ยวบินได้ ท่านสามารถโทร.ร้องเรียน ท่านสามารถฟ้องร้อง...”

ทันใดนั้นเอง ไม่รู้ว่าใครเอาแก้วเครื่องดื่มราดลงบนศีรษะของพนักงานคนนั้น ของเหลวสีน้ำตาลไหลรินลงมาตามแก้มจนเธอเปียกไปหมดทั้งตัว เห็นชัดๆ ว่าเธอเกือบจะร้องไห้ออกมาแล้ว แต่ยังคงพยายามรักษารอยยิ้มที่พึงมีไว้ “ด้วยเพราะสภาพภูมิอากาศ พวกเราเองก็ไม่มีวิธี...”

เดิมทีก็ไม่มีใครสนใจจะฟังอยู่แล้วว่าเธอพูดอะไร เมื่อคนอื่น ๆ เห็นว่ามีคนราดเครื่องดื่มใส่ ก็พากันขว้างปาสิ่งของที่อยู่ในมือตามไปด้วย คนที่ไม่มีก็หยิบเอาป้ายที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์บริการโยนใส่ พนักงานไม่สามารถตอบโต้ได้ จึงได้แต่ก้าวถอยหลังถึๆ เท่านั้น เหล่าผู้โดยสารคิดว่าเธอจะหนีจึงรีบเข้าไปล้อมไว้ที่ด้านหลังทันที

เมื่อรู้สึกว่าการปาสิ่งของยังไม่สาแก่ใจ บางคนจึงกวาดเครื่องคอมพิวเตอร์บนเคาน์เตอร์บริการลงพื้น ก่อนกระโดดขึ้นไปบนนั้นแล้วตะโกนให้หัวหน้าของบริษัทสายการบินออกมาพบเขา ส่วนคนอื่น ๆ ก็พากันร้องตะโกนเสียงดังขึ้นลำทับ

พนักงานพูดด้วยความสนใจว่า “หากพวกคุณยังทำอย่างนี้อีก ดิฉันคงต้องแจ้งตำรวจแล้วนะคะ”

ผู้โดยสารคนนั้นกลับรู้สึกที่ตัวเองกำลังถูกข่มขู่ “แจ้งตำรวจหรือพวกคุณยังมีหน้าไปแจ้งตำรวจอีกหรือ เอาเลยสิ ให้ตำรวจมาจับฉันไปเลย!”

พนักงานพยายามห้ามปรามผู้โดยสารที่ยังก่อความวุ่นวายไม่หยุด ส่วนผู้โดยสารก็ต้องการคำอธิบายจากพนักงานให้ได้ แต่ละฝ่ายไม่มีใครยอมลดราวาศอกให้กัน ทำให้เหตุการณ์ยิ่งรุนแรงมากขึ้น

ท่ามกลางความโกลาหล มีเสียงหนึ่งตะโกนว่า “ดูข้างนอกเร็ว!”

ทุกคนได้แต่จ้องมองออกไปข้างนอกเป็นเวลาหลายชั่วโมงแล้ว แล้วตอนนี้เกิดอะไรขึ้นอีก ทั้งๆ ที่ตอนนี้เป็นเวลากลางวันแท้ๆ แต่ภายนอกหน้าต่างกลับดูดำทึบเนื่องจากพายุฝน ฝนจำนวนมากมายดกกระหนาบลง

บนกระจกหน้าต่างแบบมิดฟ้ามัวดิน แต่ทุกคนกลับเห็นบางสิ่งบางอย่างที่ดูแตกต่างไปจากเดิม จึงส่งเสียงร้องด้วยความประหลาดใจขึ้นพร้อมกัน

“พระอาทิตย์ขึ้นแล้ว!”

“เย่เย่ไปเลย!”

“พวกเราจะได้กลับบ้านกันแล้ว!”

พายุฝนยังคงกระหน่ำอย่างต่อเนื่อง เมฆดำก็ยังไม่เคลื่อนผ่านไป แต่ทุกคนกลับประหลาดใจที่ได้เห็นว่าท่ามกลางเมฆดำที่มีดครึ้มนั้นกลับปรากฏเป็นช่องว่างเล็ก ๆ พร้อมกับมีลำแสงพระอาทิตย์ลอดผ่านออกมาจากตรงนั้น ตกกระทบลงบนปีกของเครื่องบินลำหนึ่ง และสะท้อนจนเกิดเป็นประกายแสงเจิดจ้า ทุกคนต่างนั่งอึ้งไปกับภาพตรงหน้าทันที รู้ว่ันเป็นสัญญาณที่ดีอย่างหนึ่ง...พายุฝนกำลังจะผ่านพ้นไปแล้ว

กลุ่มคนที่ในตอนแรกกำลังรื้อนระวณกระวากกลับมีความหวังขึ้นอีกครั้ง คนที่ยืนอยู่บนเคาน์เตอร์บริการกระโดดลงมาบนพื้น ผู้คนที่รุมล้อมประตูผู้โดยสารขาออกก็ทยอยแยกย้ายจากไป เหลือไว้แต่เพียงขบวนนำดีมเครื่องคอมพิวเตอร์ที่กระจายเกลื่อน และเศษซากของความวุ่นวายเท่านั้น

“ยังดีที่ไม่มีใครเป็นอะไร” พนักงานคนนั้นเพิ่งจะถอนหายใจ ก็มีใครบางคนมายืนตรงหน้าเธออีกครั้ง คนคนนั้นมีใบหน้ากลมเล็ก เวลายิ้มดวงตาเป็นรูปโค้ง ในดวงตากกลมโตสีดาสนิหั้นนั้นแฝงไว้ด้วยประกายอบอุ่น “คุณไม่เป็นอะไรใช่ไหมคะ”

“คะ” พนักงานเห็นว่าหญิงคนนั้นยื่นกระดาษขีซซุมาให้ จึงนึกขึ้นได้ว่าตัวเองยังไม่ได้เช็คเครื่องดีมที่เลอะอยู่เต็มหน้าออก เธอรับขีซซุมาแล้วพูดอย่างซาบซึ้งใจว่า “ขอบคุณคะ”

หญิงซิงซิงยิ้มรับผงกขีระเล็กน้อย ก่อนกลับไปนั่งลงที่หนึ่งด้านข้าง

ในฐานะที่เป็นหนึ่งในผู้โดยสารของสายการบินที่มีเที่ยวบินล่าช้า หญิงซิงซิงไม่เพียงแต่ไม่รื้อนกับความล่าช้านั้น เธอกลับหวังว่าอยากให้เกิดเที่ยวบินล่าช้ามากกว่านี้อีกสักหน่อย เพื่อที่เธอจะสามารถพูดกับเจ้านายได้เต็มปากเต็มคำว่า ไม่ใช่เธอไม่อยากจะกลับไป แต่เป็นเพราะเที่ยวบินล่าช้าเอง เหมือนคำพูดที่บอกว่าจะอะไรนะ คนไม่เป็นใจ แต่ฟ้าเป็นใจ!

ปีนี้ผู้ซิงซิงอายุยี่สิบสี่ปี แต่รู้สึกเหมือนกับตัวเองอายุห้าสิบปีอย่างไรอย่างนั้น ทำไม่ถึงห้าสิบนะเธอ เพราะผู้หญิงอายุห้าสิบปีสามารถเกษียณได้นะสิ ผู้ซิงซิงวางแผนชีวิตหลังเกษียณของตัวเองไว้หลายครั้ง เธอจะนอนให้เต็มอ้อมโดยไม่ต้องตั้งนาฬิกาปลุก หลังจากนั้นก็จะสั่งอาหารเข้ามากิน ตอนบ่ายจะไปตามหาหนังสือการ์ตูนออกใหม่ ตกเย็นไปเดินออกกำลังกายที่ลานกว้าง พอกลับบ้านก็เล่นเกมโต้รุ่งต่อ ชีวิตเป็นอิสระ!

แต่ความเป็นจริงช่างโหดร้าย ตอนนี้เธออายุเพียงยี่สิบสี่ปี กว่าจะถึงตอนเกษียณอีก หนึ่ง สอง สาม...อีกตั้งยี่สิบหกปีเนะ และถ้าต้องเกษียณช้าออกไปอีก...

ผู้ซิงซิงเองก็รู้ว่าเธอผ่านพ้นปีนี้มาได้ยังไง ทุกๆ วันต้องนอนดิ๊กตื่นเช้า อีกทั้งถ้ามีเรื่องอะไรก็ต้องถูกเรียกตัวได้ตลอดเวลา แม้กระทั่งตอนที่ขอลาพักร้อนประจำปี เจ้านายก็ยังพูดด้วยสีหน้าแปลกใจว่า “คุณจะขอลาหยุดอีกเหรอ”

ผู้ซิงซิงจึงจำเป็นต้องใช้ทำไม้ตาย ร้องท่มร้องไห้เล่าเรื่องของเธอที่เติบโตมาในครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว มีแม่รออยู่ที่บ้านด้วยความยากลำบากให้ฟัง เจ้านายถึงยอมเอ่ยปากอนุญาตได้ แต่อนุญาตไปก็เท่านั้น เขายังมีข้อแม้อีกว่า “ห้าวันนานเกินไป ผมให้ลาสามวันแล้วกัน เตรียมรับสายด้วยเผื่อมีเรื่องอะไรผมจะได้โทรหาคุณ”

“ฉันท...” ซ่างเถอะ อย่างน้อยก็ดีกว่าไม่ได้เลย “ขอบคุณคุณมากนะคะ”

เวลาทำงานผู้ซิงซิงรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว งานที่อยู่ในมือยังทำไม่ทันจะเสร็จก็ถึงเวลาเลิกงานแล้ว เธอจึงต้องทำงานล่วงเวลาเพิ่มขึ้นเพื่อจัดการให้ทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย ส่วนเวลาพักผ่อน ผู้ซิงซิงยิ่งรู้สึกว่าเวลาผ่านไปเร็วมากกว่าเดิม แค่อลัดตาลงแล้วล้มตาคืนอีกครั้งก็ต้องกลับไปทำงานแล้ว

ในขณะที่ผู้ซิงซิงกำลังรู้สึกทุกข์ใจเพราะวันหยุดได้ผ่านพ้นไปแล้ว เหล่าผู้โดยสารที่กำลังรอขึ้นเครื่องทางด้านนั้นกลับจมอยู่ในห้วงแห่งความสุขของบรรยากาศฟ้าหลังฝน ไม่มีใครรู้เลยว่าเหตุการณ์เมื่อครู่เป็นผลงาน

ขึ้นโบแดงของผู้ซิงซิงเอง

ตอนอายุหกขวบ พ่อบอกว่าจะให้ของขวัญชิ้นหนึ่งกับเธอ เธอไม่เคยคิดฝันเลยว่าของขวัญชิ้นนี้จะเป็นก้อนเมฆก้อนหนึ่งบนท้องฟ้า พ่อบอกว่าขอแค่เธอขึ้นไปอยู่ที่ก้อนเมฆก้อนนั้น เมฆก็จะเปลี่ยนรูปร่างไปตามที่ต้องการ พ่อยังกำชับเป็นพิเศษอีกว่า นี่เป็นความลับระหว่างเราสองคน ห้ามเธอบอกเรื่องนี้กับใคร รวมถึงแม่ของเธอด้วย

ผู้ซิงซิงชอบมองก้อนเมฆมาตั้งแต่เล็กๆ กลางวันก็มอง กลางคืนก็มอง วันฟ้าใสก็มอง วันฝนตกก็มอง เธอมองพลางคิดว่าเมฆก้อนนี้มีรูปร่างคล้ายอะไร เมฆผืนนั้นรูปร่างคล้ายอะไร เมฆกลุ่มนั้นลอยมาจากทางไหน แล้วเมฆกลุ่มนี้จะลอยไปที่ไหน ตอนนั้นในที่สุดเธอก็สามารถสั่งให้เมฆเหล่านั้นเป็นไปตามใจปรารถนา อยากให้กลายเป็นอะไรก็เป็น ให้ลอยไปทางไหนก็ไป

วันนี้เธอเห็นว่าในสถานการณ์ที่ตึงเครียด ผู้โดยสารเหล่านั้นเกือบจะทุบตีพนักงานเพราะพายุฝนแล้ว ผู้ซิงซิงจึงรีบย้ายเมฆของเธอก้อนนั้นออกไปอย่างไร้เงา แกว้ไขสถานการณ์ครั้งนี้ได้ในที่สุด

ตั้งแต่ขึ้นเครื่องบิน จนกระทั่งเครื่องออกและลงจอด ตอนที่ผู้ซิงซิงเดินออกมาจากอาคารผู้โดยสารก็เป็นเวลาใกล้จะตีสามแล้ว เธอหันมองไปรอบๆ อยู่พักหนึ่ง ขณะกำลังคิดว่าจะต้องเรียกแท็กซี่หรือไม่นั้น จู่ๆ ก็มีคนเรียกชื่อของเธอเสียงดัง “ผู้ซิงซิง ทางนี้!”

ผู้ซิงซิงมองเห็นคนคนหนึ่งกำลังโบกมือให้เธออย่างสุดแรงจากที่ไกลๆ ผู้ชายคนนั้นใส่กางเกงขายาวสีขาว เสื้อเชิ้ตโปโลสีเทา โบหน้าดูมีชีวิตชีวา มาก นี่ก็ไม่ถึงว่าจะเป็นลู่วิ่งเทียนที่ไม่ได้เจอกันนาน

“นายมาได้ยังไง” ผู้ซิงซิงถามด้วยความแปลกใจ

“มารีบเธอไง” ลู่วิ่งเทียนพูดด้วยท่าทางภูมิใจกภูมิใจ “เธอโทร.มาถามว่าฝนจะหยุดตกตอนไหน ฉันก็เลยพอจะเดาเที่ยวบินที่เธอนั่งกลับมาได้ เห็นว่าตึกขนาดนี้แล้ว รถประจำทางก็ไม่มีอีก เธอเรียกแท็กซี่กลับคนเดียวก็ไม่ปลอดภัย เพราะฉะนั้นฉันก็เลยมารีบเธอไง”

ผู้ซิงซิงไม่อยากจะเชื่อเลยว่านี่เป็นความจริง เธอยกนิ้วโป้งให้เขา ก่อนชมด้วยความจริงใจว่า “นายนี้ใจกว้างจริง ๆ!”

ลู่วิ่งเทียนรับกระเป่าสัมภาระมาจากผู้ซิงซิงมือหนึ่ง ส่วนอีกมือก็ควงกุญแจรถไปมา สีหน้าไม่สะทกสะท้าน “เป็นเรื่องที่ฉันสมควรจะทำอยู่แล้ว ไปกันเถอะ รถฉันอยู่ที่ลานจอด”

ลานจอดรถของสนามบินค่อนข้างใหญ่เป็นพิเศษ ผู้ซิงซิงเดินเลียวซ้ายเลียวขวาตามลู่วิ่งเทียนไป จนกระทั่งหยุดลงที่หน้ารถคันหนึ่ง ในลานนี้มีรถจอดอยู่เกือบเต็มไปหมด แต่ผู้ซิงซิงกลับมองเห็นรถคันนี้ตั้งแต่แรก ไม่ต่างกับลู่วิ่งเทียน เพราะสะกดตามาก ตั้งแต่โลโก้กระทั่งรูปลักษณ์ดูโดดเด่นไม่ซ้ำใคร ไม่มีทางที่ใครจะมองผ่านไปได้อีก

ขณะที่ผู้ซิงซิงกำลังจะพูดว่า นายเองก็รู้อีกว่ารถคันนี้ก็ไม่เลวเหมือนกันใช่ไหม ลู่วิ่งเทียนกลับเปิดประตูประโพงท้ายรถ ก่อนวางสัมภาระของผู้ซิงซิงลงไป

ผู้ซิงซิงนั่งอึ้งไป แล้วถามอย่างตกใจว่า “นี่รถนายหรอ”

“ใช่ เป็นยังไง เทใช่ไหมล่ะ”

“คงแพงมากเลยสินะ...” ไม่ใช่ว่าผู้ซิงซิงไม่เคยเห็นรถดี ๆ มาก่อน รถของเจ้านายเธอเองก็ไม่เลวเลยเหมือนกัน แต่ก็ไม่ดีเท่ากับรถคันนี้

“ก็พอไหว” น้ำเสียงของลู่วิ่งเทียนราบเรียบ รวากับกำลังพูดถึงราคา ผักกาดขาวหัวหนึ่งเท่านั้น

ลู่วิ่งเทียนเปิดประตูรถด้วยความคล่องแคล่ว ตอนที่ขึ้นไปบนรถก็ยังไม่ลืมเรียกผู้ซิงซิงด้วย “อั้งอะไรอยู่ ขึ้นรถสิ”

“อ้อ” ผู้ซิงซิงตอบรับเล็กน้อย ก่อนขึ้นไปนั่งบนรถด้วยท่าทางกล้า ๆ กลัว ๆ การกระทำทุกอย่างดูระมัดระวังเป็นพิเศษ ด้วยกลัวว่าจะเปลืองไปโดนตรงไหนจนรถเสียหายเข้า อย่างไรเสียรถระดับนี้ถ้าไปแตะอะไรรถจะเป็นรอยก็คงต้องใช้เงินซ่อมจำนวนไม่น้อยแน่

สิ่งแรกที่ลู่วิ่งเทียนทำหลังจากขึ้นรถแล้วก็คือการเปิดเครื่องเสียงรถยนต์ ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงพึงพอใจ “เธอลองฟังเสียงนี้สิว่าเป็นยังไงบ้าง ฉันเสียเงินแต่งโดยเฉพาะเลยนะ”

ผู้ซิงซิงไม่ได้ตอบคำถามเขา แต่กลับถามว่า “ทำไมนายถึงเปลี่ยนรถล่ะ”

“เพราะฉันต้องออกไปพบลูกค้าไง ฉันก็ต้องรักษาภาพลักษณ์ให้ดูดี อยู่ตลอดเวลา เธอว่าไหมล่ะ แต่ก่อนฉันจะเข้าบริษัทหุ่นบริษัทนี้แต่ละครั้ง ยามก็เอาแต่จะขวางฉันตลอด ตอนนี้นั้นก็ขับรถเข้าไปได้เลย ไม่ต้องพูดอะไรให้มากมาย ทางสะดวก”

“งั้นเธอ” ผู้หญิงซิงซิงยิ้มๆ เรื่องนี้สำหรับเธอกลับไม่ได้รู้สึกแปลกใจอะไร เธอทำงานอยู่ที่สำนักงานนายความ เจ้านายก็เป็นนายความระดับอาวุโส การทำงานในสายนี้ ยิ่งเป็นคนรุ่นใหม่ก็ยิ่งจะต้องมีรถดี ๆ ขับไม่อย่างนั้นจะทำให้ลูกค้ารู้สึกเชื่อถือได้อย่างไร เธอยังเคยได้ยินมาอีกว่ามีนายความจำนวนไม่น้อยที่พอเริ่มทำงานก็เอาเงินที่เตรียมไว้ตัวนบ้านมาซื้อรถก่อน ผลที่ตามมาคือ หลังจากนั้นราคายานยังสูงขึ้นจนซื้อไม่ไหวแล้ว

รถยนต์ส่วนตัวออกจากลานจอดก่อนพุ่งเข้าสู่ทางด่วนของสนามบิน บนถนนไม่มีรถราแม้แต่คันเดียว แสงไฟข้างทางสีเหลืองนวลสาดออกไปข้างหน้าดูราวกับทางช้างเผือก ท้องถนนเงียบสงบมาก หลังจากออกมาสักพัก ร่างที่เกร็งซิงซิงของผู้ซิงซิงก็ค่อยๆ ผ่อนคลายลง เธอพิงร่างกับพนักเก้าอี้ เสพสุขกับความรู้สึกนุ่มสบายของเบาะที่นั่ง แอบคิดเงียบๆ ว่าที่นั่งชั้นหนึ่งบนเครื่องบินก็คงจะไม่สบายมากเท่านี้

เธอเหนื่อยมากจริงๆ พายุฝนหอบนั้นทำให้แผนของเธอฉุดฉุดไปหมด ตอนแรกที่คิดว่าจะรีบกลับมาเพื่อที่จะได้มีเวลานอนพักสักตื่น แต่ตอนนี้ก็ไม่มีชั่วโมงที่จะเข้าแล้ว ถึงจะอยากนอนแต่ก็คงไม่หลับอยู่ดี

ผู้ซิงซิงหวาด ก่อนหันไปบ่นกับลู่วิ่งเทียนว่า “นายเป็นจอมหลอกหลวง ไหนบอกว่าจะอีกแป๊บเดียวฝนก็จะหยุดตกแล้วไง แต่เนี่ยยังคงอยู่เป็นชั่วโมงๆ ผู้โดยสารเกือบจะทุบตีพนักงานคนนั้นอยู่แล้ว นักอุตุนิยมวิทยาอย่างพวกนายก็ช่วยรายงานอะไรตามตรงหน่อยได้ไหม”

ลู่วิ่งเทียนยิ้มน้อยๆ “นี่เธอยังไม่เข้าใจอีกเธอ เธอคิดว่าคนที่รายงานสภาพอากาศเป็นคนที่สวรรค์ส่งมาเกิดหรือยังไง ถ้าอยากจะได้คาดเดาสภาพอากาศ อันดับแรกก็ต้องรวบรวมข้อมูลจากดาวเทียมอุตุนิยมวิทยาและสถานีอุตุนิยมวิทยาเสียก่อน ดาวเทียมก็อยู่ตั้งไกลขนาดนั้น อีกอย่างระหว่างสถานีอุตุนิยมวิทยาก็มีแบ่งแยกออกไปอีก ข้อมูลพวกนี้ที่มิกี้ไม่ครบถ้วน

ถึงแม้พวกฉันจะรายงานสภาพอากาศได้ตรง แต่ก็ยังมีตัวแปรต่างๆ อีกมากมายที่ส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศ ทฤษฎีผีเสื้อ ขยับปีก¹ นะ รู้จักไหม ที่ผีเสื้อตัวหนึ่งในทวีปอเมริกาใต้บังเอิญขยับปีกแค่ไม่กี่ครั้ง หลังจากนั้นสองอาทิตย์ก็ทำให้เกิดพายุทอร์นาโด² ที่อเมริกาใต้ สำหรับการพยากรณ์อากาศ ผีเสื้อแบบนี้ไม่ได้มีแค่เพียงตัวเดียว แต่มีอยู่จำนวนมากมายับไม่ถ้วน สภาพพื้นดินที่สลับซับซ้อนเลย แม่น้ำลำธารเอเย ก๊าซที่ปล่อยมาจากโรงงาน พวกนี้ก็ส่งผลกระทบต่อสภาพอากาศได้ทั้งนั้น หรือจะพูดอีกอย่างก็คือ พายุฝนครั้งนี้ฉันก็ดูมาอย่างละเอียดแล้ว แต่ปัจจัยต่างๆ ก่อนข้างซับซ้อน ปกติแล้วปัจจัยสำคัญของการเกิดพายุฝนก็คือการที่มีความชื้นที่มากพอ รวมกับกระแสลมที่ก่อตัวแรงเป็นเวลานานเคลื่อนที่ เป็นแนวตั้ง และความไม่แน่นอนของโครงสร้างชั้นบรรยากาศ...”

“อ้อ อ้อ อ้อ...” ผู้ซึ่งชิงหาพลางตอบกลับไปอย่างสงๆ เธอนึกเสียใจที่ถามลู่ว่งเทียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทุกครั้งที่พูดถึงเรื่องสภาพอากาศ ลู่ว่งเทียนก็มักจะพูดถึงเรื่องที่ไม่เข้าใจเป็นน้ำไหลไฟดับ มองท่าทางที่กระตือรือร้นของเขาแล้ว เธอก็อดรู้สึกผิดไม่ได้ที่ต้องขัดจังหวะ

แน่สิว่านี่โทษเขาไม่ได้ ใครใช้ให้เขาทำงานเกี่ยวกับด้านนี้กันล่ะ

ลู่ว่งเทียนเรียนจบคณะวิทยาศาสตร์ สาขาโลกศาสตร์ มาจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง จริงๆ แล้วเขาควรจะไปทำงานด้านอุตุนิยมวิทยาหรือไม่ก็ การบินพลเรือน หรืองานทางด้านทรัพยากรน้ำหรือทะเลเหมือนกับเพื่อนๆ ของเขา แต่ใครจะรู้ว่าเขากลับไม่ชอบหน้าที่การทำงานที่มั่นคง แต่ตั้งต้นที่จะตั้งบริษัทกับกลุ่มเพื่อนๆ ที่มีเป้าหมายเดียวกัน

¹ Butterfly Effect เป็นวลีที่ใช้อ้างถึงทฤษฎีโกลาหล Chaos Theory กล่าวถึงการเกิดตัวแปรเล็กๆ ๑ ตัวแปรหนึ่งที่เป็นเงื่อนไขแรกของระบบ และเชื่อมโยงต่อกันเป็นทอดๆ จนอาจส่งผลต่อตัวแปรขนาดใหญ่ในระยะยาวได้

² พายุที่มีความรุนแรงมาก สามารถเกิดขึ้นได้หลายลักษณะ ที่พบได้บ่อยที่สุดคือลักษณะรูปทรงกรวย ส่วนใหญ่มักจะพบในทวีปอเมริกาและมหาสมุทรแอตแลนติก เนื่องจากมีความแตกต่างของสภาพอากาศสูง แต่ปกติแล้วพายุทอร์นาโดสามารถเกิดขึ้นได้ในทุกทวีปและในหลายประเทศ

ลูว์ง์เทียนบอกเรา ถ้าอ้างอิงจาก “กฎอุตุนิยมวิทยาเดลต้า” ที่รู้จักกันทั่วไปนั้นกล่าวว่า อัตราที่องค์กรลงทุนไปกับทางอุตุนิยมวิทยาเมื่อเทียบกับสิ่งที่ได้กลับมาแล้วจะอยู่ในสัดส่วน 1:98 หรือกล่าวได้ว่า ทุกๆ หนึ่งหยวนที่องค์กรแห่งหนึ่งใช้ไปกับข้อมูลทางด้านอุตุนิยมวิทยานั้น ก็จะได้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจกลับมาถึงเก้าสิบแปดหยวน

ราคาของข้อมูลทางอุตุนิยมวิทยานั้นไม่เพียงแต่ปรากฏออกมาในรูปแบบของเกษตรกรรม การบิน การเดินเรือ หรืออาชีพที่ต้อง “พึ่งพาฟ้าฝนในการเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง” เท่านั้น แต่ยังปรากฏอยู่ในทุก ๆ ส่วนของการผลิต อย่างเช่นการค้นพบของแผนกวิเคราะห์ข้อมูลมหัต³ ของวอลมาร์ต⁴ ทำให้รู้ว่าช่วงที่มีพายุเฮอริเคน สิ่งของที่คนอเมริกันนิยมซื้อนั้นไม่ใช่ไฟฉายหรืออุปกรณ์กันฝน แต่กลับเป็นhardtstorrเวิร์รี่ และในพื้นที่การค้าปลีกก็มีสิ่งที่มีชื่อที่รู้จักกันดีอย่าง “ผลกระทบหนึ่งองศา” หรือที่พูดกันว่า ตอนที่อยู่อุณหภูมิเปลี่ยนแปลงหนึ่งองศา ยอดขายของสินค้าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ อย่างเช่นสินค้าจำพวกเบียร์ เครื่องดื่ม ไอศกรีม เสื้อขนเป็ดต่าง ๆ... ดังนั้นบริษัทผู้ผลิตและผู้ขายจึงสามารถกำหนดจำนวนการผลิตและปริมาณจัดเก็บสินค้าได้จากข้อมูลทางอุตุนิยมวิทยา เพื่อที่จะสร้างผลกำไรให้ได้ในปริมาณสูงสุด

ลูว์ง์เทียนบอกเราในสหรัฐอเมริกาบริษัทที่ให้บริการทางด้านข้อมูลทางอุตุนิยมวิทยามากกว่าสามร้อยแห่ง มีตลาดสินค้ามากกว่าหกพันล้านดอลลาร์สหรัฐ สำหรับในจีนนั้นไม่ว่าจะเป็นผู้บริการหรือผู้ใช้ข้อมูลทางอุตุนิยมวิทยาอยู่ในขั้นเริ่มต้น ยังถือว่าเป็นมหาสมุทรอย่างแท้จริง เพราะอย่างนั้นลูว์ง์เทียนจึงมีความฝันอย่างหนึ่ง เขาหวังว่าตนเองจะสามารถตั้งบริษัทที่ให้บริการข้อมูลทางด้านสภาพอากาศ ให้คนทั่วไปได้รู้ถึงความ

³ Big data คือเซตข้อมูลขนาดใหญ่ที่มีความซับซ้อนมาก ประกอบด้วยลักษณะอย่างน้อย 3 ประการ คือ 1. มีปริมาตร (Volume) มาก 2. มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาอย่างต่อเนื่อง (Velocity) 3. มีความหลากหลายในโครงสร้างข้อมูล (Variety)

⁴ Wal-Mart Stores บริษัทค้าปลีกขนาดใหญ่ในสหรัฐอเมริกาและหลายประเทศทั่วโลก ก่อตั้งในรัฐอาร์คันซอ สหรัฐอเมริกา โดยนายแซม วอลตัน เมื่อ ค.ศ. 1962

สำคัญของสภาพอากาศ และทำให้สภาพอากาศสร้างรายได้มหาศาลอย่าง
ไร้ขีดจำกัด

ต่อมาพวกเขาจึงสร้างแอปพลิเคชันรายงานสภาพภูมิอากาศที่ชื่อว่า
“มองเมฆ” ขึ้น เขาบอกว่าจะก่อตั้งบริษัทที่ยิ่งใหญ่ ทุกคนจะต้องติดตั้งแอป-
พลิเคชันที่เขาสร้างขึ้นลงในมือถือ และทำให้แอปพลิเคชันนั้นเปลี่ยนแปลง
รูปแบบการดำเนินชีวิตของคนทั่วไป

ตอนแรกที่ผู้ซึ่งซิงไต่ยีนค่านั้น เธอก็คิดว่าสมองของลู่วิ่งเทียนคง
ได้รับการกระทบกระเทือน เพราะเขาเพิ่งประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ บางที
อาจจะหลงเหลือผลข้างเคียงอะไรบางอย่าง จนกระทั่งยอดติดตั้งของแอป-
พลิเคชัน “มองเมฆ” ทะลุหลักล้าน หลักสิบล้าน และระดับเงินทุน⁵ ของ
“เทคโนโลยีมองเมฆ” ทะลุไปจนถึงซีรีส์ A ซีรีส์ B ซีรีส์ C นั่นละ ผู้ซึ่งซิง
ถึงได้รู้ว่าตัวเองนั้นต้นเงินขนาดไหน

แล้วจะไม่ให้บอกโอกาสนั้นมีไว้ให้คนกลุ่มน้อยได้อย่างไร เพราะถึง
เธอจะรู้ว่า “เทคโนโลยีมองเมฆ” สามารถประสบความสำเร็จได้ แต่เธอก็คง
ไม่กล้าตั้งบริษัทขึ้นด้วยมือเปล่าแน่

ช่วงที่ลู่วิ่งเทียนเพิ่งก่อตั้งบริษัทนั้นยากลำบากมาก ตอนนั้นพวกเขา
มีกันไม่กี่คน และมีแค่เงินที่เก็บรวบรวมจากการขายที่นอนสมัยมหาวิทยาลัย
แค่ไม่กี่หมื่นโคว⁶ เท่านั้น เมื่อจ่ายค่าห้องแล้วก็เหลืออยู่ไม่เท่าไหร่ พวกเขา

⁵ ปกติจะแบ่งออกเป็นทั้งหมด 5 ระดับ คือ 1) Pre-Seed เป็นการระดมทุนที่ทาง
ผู้ประกอบการยังมีเพียงไอเดีย เพิ่งเริ่มพัฒนาผลิตภัณฑ์ กระบวนการ หรือธุรกิจของตัวเอง
2) Seed Fund (Pre-Series A) เป็นการระดมทุนที่ผู้ประกอบการมีผลิตภัณฑ์ กระบวนการ
หรือธุรกิจที่จับต้องได้ระดับหนึ่ง และต้องการพัฒนาต่อให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น 3) Series A
เป็นการลงทุนระดับที่สินค้าและบริการผ่านการพัฒนาในเรื่องของกลุ่มเป้าหมายมาเรียบร้อยแล้ว
และพร้อมจะพัฒนาในเรื่องของตลาด 4) Series B เป็นการลงทุนที่ผู้ประกอบการมีแผนธุรกิจ
ที่ชัดเจน และมีแผนการพัฒนาต่อยอดผลิตภัณฑ์หรือบริการของตนเองที่จับต้องได้ และมี
เม็ดเงินหมุนเวียนและผลกำไรที่ชัดเจนมากพอที่ทำให้ผู้ลงทุนเชื่อคือ 5) Series C เป็นการลงทุน
ระดับที่สินค้าและผลิตภัณฑ์มีชื่อเสียงระดับโลก หรือเป็นผู้ครอบครองผลิตภัณฑ์ที่จำเป็นสำหรับ
คนส่วนใหญ่ไปแล้ว และต้องการขยายกิจการไปในต่างประเทศ

⁶ ภาษาพูดของสกุลเงินหยวน (สกุลเงินของจีน) โดย 1 โคว หรือ 1 หยวน ประมาณ
5 บาท

ไม่มีกระทั่งตึกสำนักงานด้วยซ้ำ ได้แต่เช่าห้องอยู่ในอาคารที่พักอาศัย ไม่ว่าจะกิน นอน หรือค้นคว้าก็ทำที่นี่ ยกเว้นแต่ตอนที่ไปพบนักลงทุน ปกติแล้วก็จะนัดกันที่ร้านอาหารแห่งต่างๆ ตึกที่พัก สิ่งแต่กาแปรราคาถูกที่สุดเท่าที่นั้น บางครั้งที่เขาอยากใช้ชีวิตหรูหรา ก็จะไปกินช่วนช่วนเชียง⁷ ที่ตรอกหลังโรงเรียนเก่าที่อยู่ไกลออกไป สิ่งเบียร์มาสองสามขวด พอเริ่มกรึมก็จะเรียกขานกันและกันว่าซีโอไอ⁸ ซีเอฟไอ⁹ ซีโอไอ¹⁰ ซีทีไอ¹¹ ตามแบบผู้ใหญ่ หลังจากนั้นก็คุยกันว่าเมื่อไหร่จะได้เงินทุนระดับไหน จะจดทะเบียนเข้าตลาดหลักทรัพย์เมื่อไหร่ ถ้าคนที่ไม่รู้จักมาเห็นเข้า ก็คงคิดว่าพวกเขาบ้าไปแล้วแน่ๆ

จนถึงตอนนี้ลู่หวังเทียนก็ยังคงคิดถึงช่วงเวลาเหล่านั้น ทุกๆ วันพวกเขาราวกับถูกฉีดด้วยเลือดไก่¹² ไม่ว่าจะตึกดินแคไหน ถ้าคิดอะไรดีๆ ได้ก็จะรีบปลุกเพื่อนๆ ให้ตื่นมาฟัง ยิ่งจับกลุ่มพูดคุยกันก็ยิ่งตื่นเต้น อะอะไววายกันได้ทุกวัน จนข้างห้องคิดว่าพวกเขาจับกลุ่มกันมั่วสุม แจ้งตำรวจมาจับก็หลายครั้ง

และในที่สุดความมานะพยายามของลู่หวังเทียนก็เป็นผล หลังจากเขาประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ได้ไม่นาน เขาก็ได้รุ่นพี่คนหนึ่งมาเป็นนักลงทุนแองเจิล¹³ ให้ “ตอนนั้นมาคิดดูแล้ว เงินหนึ่งล้านนั้นจะมาทำอะไรได้ กระทั่งรถคันหนึ่งยังซื้อไม่ได้เลย”

เพราะมีนักลงทุนแองเจิล เทคโนโลยีมองเมฆจึงค่อยๆ เป็นรูปเป็นร่างขึ้น จนสามารถเช่าอาคารสำนักงาน รับสมัครพนักงาน เปลี่ยนแปลงเซิร์ฟ-

⁷ อาหารข้างทางที่มีชื่อเสียงของจีน ต้นกำเนิดมาจากเมืองชื่อชาน (เสฉวน) มีลักษณะคล้ายกับหม้อไฟ แตกต่างกันที่ช่วนช่วนเชียงจะเป็นการนำอาหารเสียบไม้ลงไปลวกในน้ำซุป

⁸ ย่อมาจาก Chief Executive Officer ประธานกรรมการฝ่ายบริหาร

⁹ ย่อมาจาก Chief Financial Officer ประธานกรรมการฝ่ายการเงิน

¹⁰ ย่อมาจาก Chief Operating Officer ประธานกรรมการฝ่ายปฏิบัติการ

¹¹ ย่อมาจาก Chief Technology Officer ประธานกรรมการสายเทคโนโลยี

¹² คำสแลง หมายถึง คนที่มีอาการตึกหรือตื่นเต้น

¹³ Angel Investor เป็นชื่อเรียกนักลงทุนอิสระที่มาช่วยลงทุนแบบเน้นคุณค่าให้กับธุรกิจในระยะเริ่มต้น

เวอร์...จนเมื่อไม่นานมานี้เทคโนโลยีมองเมฆก็ได้เงินลงทุนระดับซีรีส์ C ทำลายสถิติการจัดหาเงินทุนขนาดใหญ่ที่สุดในวงการอุตสาหกรรมไปได้อย่างสบายๆ

รถแล่นลงจากทางด่วนแล้ว บรรยากาศรอบข้างเปลี่ยนจากความเงียบสงบเป็นแสงไฟหลากหลายสี สัญญาณไฟแดงสว่างขึ้น ลูว์วิ่งเทียนจึงหยุดรถ เขาคลายมือสองข้างจากพวงมาลัยแล้วเคาะเล็กน้อย ก่อนยิ้มออกมาอย่างไม่รู้ตัว เห็นได้ชัดว่าเขายังจมอยู่ในห้วงแห่งความสุขที่ธุรกิจปรับขึ้นเป็นซีรีส์ C ได้สำเร็จ ยังพูดกับลูว์ซึ่งด้วยความกระตือรือร้นว่า “เธอรู้ไหมว่าเงินทุนระดับซีรีส์ C นั้นได้มายังไง ไม่กี่วันก่อนหน้ามีนักลงทุนมาสำรวจที่บริษัทให้ฉันอธิบายเกี่ยวกับรูปแบบธุรกิจของเทคโนโลยีมองเมฆ เดิมทีฉันก็ไม่ได้เตรียมตัวอะไรมาเลย ได้แต่พูดๆไปอย่างนั้น จะว่าไปแล้วฉันเองก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองพูดอะไรออกไปบ้าง แต่ฝ่ายนั้นกลับบอกว่าฉันพูดดีมากแล้วเสนอให้เงินลงทุนฉันเดี่ยวนั้นเลยนะ ฉันนี่แบบ...” ลูว์วิ่งเทียนพูดมาถึงตรงนี้แล้วก็ถอนหายใจเบาๆ “ตอนที่เพิ่งเริ่มก่อตั้งบริษัท นี่เป็นสิ่งที่ฉันไม่กล้าที่จะคิดเลยจริงๆ”

ลูว์วิ่งเทียนไม่เข้าใจ แต่ลูว์ซึ่งนั้นพอจะนึกออกกว่าทำไมนักลงทุนคนนั้นถึงยอมให้เงินลงทุนกับเขา ไม่ว่าจะอย่างไรเธอก็ไม่มีวันลืม วันนั้น ตามศิริระตามตัวลูว์วิ่งเทียนถูกพันด้วยผ้าพันแผล เขาอนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วย ทำให้ไม่มีอธิบายเรื่องข้อมูลมหัศจรรย์ อินเทอร์เน็ตออฟติงส์¹⁴ ปัญญาประดิษฐ์¹⁵ การจดจำรูปแบบ¹⁶ ที่นำมาประยุกต์ใช้กับข้อมูลทางด้านอุตุนิยมวิทยา การพยากรณ์อากาศแบบละเอียด การให้บริการทางด้านอุตุนิยมวิทยา “ดัชนี

¹⁴ Internet of Things (IoT) คือเทคโนโลยีที่ทำให้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ สามารถเชื่อมโยงและรับส่งข้อมูลระหว่างกันได้อย่างง่ายดาย และสามารถสั่งการเพื่อควบคุมอุปกรณ์ต่างๆ ได้ผ่านทางระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

¹⁵ Machine Learning หมายถึง ระบบคอมพิวเตอร์ที่สามารถเรียนรู้ได้จากการจดจำตัวอย่างด้วยตนเอง โดยไม่มีการป้อนคำสั่งจากโปรแกรมเมอร์

¹⁶ Pattern Recognition เป็นศาสตร์ที่มีจุดประสงค์เพื่อการจำแนกวัตถุออกเป็นประเภทตามรูปแบบของวัตถุ

เบียร์¹⁷” หรือ “ดัชนีโรคราน้ำค้าง¹⁸ ในอาหาร” อะไรพวกนี้...

ผู้ซึ่งยังไม่เข้าใจสิ่งที่เขาอธิบาย แต่เธอสามารถสัมผัสได้ถึงคำที่อยู่เบื้องหลังของสิ่งพวกนี้ได้ นั่นก็คือ “ความฝัน”

ผู้ซึ่งรู้สึกอิจฉาลู่วิ่งเทียนมาก ไม่ใช่แค่เพราะเขาได้กลายเป็นซีอีโอรุ่นใหม่ของบริษัทสตาร์ทอัพ¹⁹ ในวัยเพียงยี่สิบต้นๆ หรือมีนักลงทุนมากมายที่ต่อแถวเอาเงินมาให้เขา แต่ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็เพราะเขามีความฝัน มีความสามารถ กล้าคิดกล้าทำ รู้ว่าตัวเองต้องการอะไร และสามารถก้าวเดินต่อไปได้อย่างภาคภูมิใจ

ส่วนเธอนั้นหรือ เรียนในสาขาที่ตัวเองไม่ชอบ ทำงานที่พอจะเลี้ยงปากเลี้ยงท้องได้ไปวันๆ แต่ละวันไปทำงานแล้วก็กลับบ้าน คำนวณเงินเดือนแต่ละเดือน ทำงานเพื่อรอวันหยุด ต้องคอยรับมือกับเจ้านาย บางทีนี่อาจจะมีความแตกต่างระหว่าง “งาน” กับ “อาชีพ” ก็ได้

“จุดตรงนี้แหละ” เมื่อเห็นว่าลู่วิ่งเทียนกำลังจะเลี้ยวเข้าไปข้างใน ผู้ซึ่งกิริบร้องบอกขึ้น ห้องพักของเธออยู่ในตึกที่พักเก่าๆ ในตึกเล็กๆ นี้ไม่มีการจัดสรรดูแลอะไร ด้านในระเกะระกะกลับรถไม่สะดวก ถ้าเหี่ยวจนอะไรขึ้นมาก็คงไม่ดีนัก

ผู้ซึ่งลงจากรถพร้อมหยิบกระเป๋าสัมภาระลงมาด้วย ก่อนโบกมือบอกลู่วิ่งเทียน

“เดี๋ยวก่อน” ลู่วิ่งเทียนพูด “เธอไปทำงานที่บริษัทพวกฉันไหม ฉันให้เธอเป็นรองประธานเลย”

ไม่ใช่ว่าผู้ซึ่งไม่ดีใจ แต่พอคิดถึงความสามารถของตัวเองแล้วกิริบส่ายหน้า “ฉันทำไม่ได้หรอก”

¹⁷ หมายถึง อุณหภูมิและความชื้นที่มีผลกระทบต่อผู้ดื่มเบียร์ เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้บริโภคดื่มเบียร์ได้อย่างถูกต้อง และเป็นแนวทางการกำหนดปริมาณการขายของผู้ที่ขายเบียร์

¹⁸ หมายถึง พารามิเตอร์ที่ทางอุตุนิยมวิทยากำหนดขึ้นจากสภาพอากาศที่มีแนวโน้มจะเกิดราน้ำค้าง

¹⁹ หมายถึง องค์กรที่มีโมเดลธุรกิจที่ทำซ้ำได้และเติบโตแบบก้าวกระโดด รวมถึงมีการใช้เทคโนโลยีมาช่วยในการทำธุรกิจ

“ฉันไม่ได้ต้องการให้เธอทำอะไรเลย เธอแค่ออกไปเป็นเครื่องรางนำโชคก็พอ อย่างไรก็ตามเธอก็ช่วยชีวิตฉันเอาไว้ล่ะ”

ลู่วิ่งเทียนมักจะพูดถึงเรื่องที่เคยช่วยเขาเอาไว้เสมอ แต่ลู่วิ่งซิงกลับไม่ได้คิดอะไรเลย ในสถานการณ์แบบนั้น ไม่ว่าจะใครก็คงต้องเข้าไปช่วย

ลู่วิ่งซิงพูดว่า “นายเองก็รู้จักสำนักงานทนายความของฉันดีนี่ ทั้งสำนักงานมีแค่ฉันที่เป็นพนักงานคนเดียว เจ้านายก็เป็นแบบนี้ ช่วงนี้จะหาใครมารับช่วงต่อไม่ได้หรอก ฉันเข้าใจความหวังดีของนายดี ถ้าหลังจากนี้มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น ฉันจะไปขอความช่วยเหลือนายแน่ พอถึงตอนนั้นนายอย่ารังเกียจฉันก็แล้วกัน”

ลู่วิ่งเทียนยิ้มน้อยๆ ตอบรับว่า “ตกลง”

ลู่วิ่งซิงจะนึกเสียใจไหมนะ อย่างไรก็ตามเขาก็เป็นทั้งผู้บริหารระดับสูง เป็นทั้งคนที่พร้อมที่จะช่วยเหลือ ทั้งๆที่สามารถมีอนาคตที่สดใสได้ขนาดนั้น แต่ทำไมเธอต้องเลือกโหมดยกให้ชีวิตตัวเองด้วย

ลู่วิ่งซิงบอกกับตัวเองว่า “เพราะเธอต้องทำ...”

“เพราะเธอจำเป็นต้องทำ...”

เอาเถอะ ลู่วิ่งซิงนึกเสียใจแล้ว หลังจากทีลู่วิ่งเทียนก้าวขาขึ้นรถไป

ลู่วิ่งซิงกำลังคิดจะเรียกลู่วิ่งเทียนไว้ แต่เขาก็เหยียบคันเร่งจากไปแล้ว ไม่ต้องบอกเลยว่ารถคันนี้สมรรถนะดีขนาดไหน แต่ออกตัวก็ยิ่งเร็วขนาดนั้น เพียงพริบตาเดียวก็ไม่เห็นแม้แต่เงา

เธอต้องเสียสติไปแล้วแน่ๆ ถึงได้ปฏิเสธลู่วิ่งเทียน แต่หากเธอพูดถึงเรื่องนี้กับเขาอีกครั้ง เขาจะตอบรับเธอไหมนะ คาดว่าลู่วิ่งเทียนเองก็คงหุนหันไปชั่วขณะเหมือนกัน รอเขาได้สติคงจะต้องนึกกลัวแน่ๆ

“เฮ้อ...”

2

เริ่มต้นงานกนาย

ผู้ซิงซิงรู้สึกว่ ตนเองนั้นน่าอดทนเกินไปจริง ๆ แต่กลับคิดไม่ถึงว่า สิ่งที่น่าอดทนยิ่งกว่าจะเริ่มต้นหลังจากนี้ หลังจากที่เธอนอนหลับไปก็ตื่นถึงเรื่องหนึ่ง เธอฝันว่าตัวเองไปทำงานสาย และพอตื่นขึ้นมาก็รู้สึกว่เธอสายแล้วจริง ๆ!

ไม่รู้ว่เป็นเพราะนาฬิกาปลุกไม่ดัง หรือดังแล้วเธอไปปิด ผู้ซิงซิงไม่ทันได้ล้างหน้า สวมเสื้อผ้แล้วก็รีบวิ่งออกไปทันที ไม่ง่ายเลยกว่จะขึ้นรถไฟฟ้าใต้ดินได้ทันเวลา ผู้ซิงซิงไม่สนใจแม้กระทั่งฝูงชนมากมายที่รายล้อมควักเครื่องสำอางออกมาได้ก็เริ่มแต่งหน้าทันที

นี่เป็นกฎที่เจ้านายตั้งขึ้นตอนที่เธอเพิ่งเข้าทำงานในสำนักงานทนายความใหม่ ๆ ถ้ามาสายหรือออกก่อนเวลาเลิกงานหักเงินห้าสิบลยวน ไม่รับโทรศัพท์หักเงินห้าสิบลยวน ไม่แต่งหน้า ไม่สวมชุดทำงานหักเงินห้าสิบลยวน ช่วงที่เริ่มทำงานนั้น เธอก็แทบจะไม่ได้รับเงินเดือนเลย และก็เพราะเหตุผลนี้ผู้ซิงซิงจึงมีความสามารถในการแต่งหน้าได้ทุกที่ ไม่ว่าจะลงรองพื้น เขียนคิ้ว ทาลิปสติก ไม่ว่าจะสายแค่ไหน ผู้โดยสารจะเบียดเสียดกันขนาดไหน เธอก็มีวิธีแต่งหน้าให้เสร็จจนได้

พอออกมาจากสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน ผู้ซิงซิงก็ตรงไปยังอาคารซินเนิงทันที เพราะกลัวว่คนจะเยอะเกินไปจนต้องรอลิฟต์ เธอจึงกลั่นใจวิ่งขึ้นบันได

เธอค้ำร้างไว้กับประตูก่อนที่จะโผล่มาจากทางหนีไฟ เมื่อเห็นว่าประตูกระจกของสำนักงานหนายความยังคงล็อกอยู่ จึงได้ผ่อนลมหายใจออกมายาว ๆ

เจ้านายยังไม่มา

นี่เป็นข้อดีเพียงข้อเดียวของการทำงานในบริษัทที่มีพนักงานคนเดียว ผู้ช่วยก็เธอ ฝ่ายบุคคลก็เธอ หน้าที่ในการบันทึกเวลาเข้าออกงานก็ขึ้นอยู่กับเธอ ขอแค่อย่าให้เจ้านายรู้ก็พอแล้ว

หญิงซิงเดินเข้าไปสองสามก้าว เปิดประตู เปิดไฟ เปิดเครื่องปรับอากาศ เปิดคอมพิวเตอร์ ต้มน้ำ ทำทุกอย่างด้วยความคล่องแคล่ว

แน่นอนว่ายังมีงานอีกหนึ่งอย่างที่สำคัญมากที่สุด ก็คือ...ซงกาแพ

เจ้านายของเธอชอบดื่มกาแพ จะเป็นกาแพสำเร็จรูปไม่ได้ กาแพจากเครื่องทำกาแพก็ไม่ได้ จะต้องเป็นกาแพชงมือ¹เท่านั้น อีกทั้งไม่ใช่กาแพชงมือแบบธรรมดา ๆ แต่จะต้องใช้เมล็ดกาแพคัดพิเศษ ผ่านการบดอย่างพิถีพิถัน และจะต้องชงด้วยอุณหภูมิที่กำหนดไว้โดยเฉพาะ สัดส่วนของผงกาแพกับน้ำก็ต้องอยู่ในปริมาณที่ถูกต้อง

ตอนที่หญิงซิงเพิ่งเริ่มทำงาน แค่การเรียนรู้ว่าจะต้องชงกาแพอย่างไรก็ต้องเรียนอยู่เป็นอาทิตย์ และด้วยความตั้งใจของเธอ ในที่สุดก็ทำให้เสียงคำของเจ้านายหลังจากดื่มกาแพหมดถ้วยเบาลงได้อีกหน่อย

ตอนนี้เธอฝึกฝนเรื่องนี้จนชำนาญแล้ว หญิงซิงคิดว่าถ้าวันหนึ่งหากตกงาน เธออาจจะได้งานเป็นบาร์ิสต์ก็ได้

สามนาที่ สิบห้าวินาที สกัดกาแพสำเร็จแล้ว หญิงซิงเทแบ่งออกมาจากกาชงกาแพเล็กน้อย ละเลียดชิมกาแพที่ต้มเอง เพื่อที่จะถูกด่าให้น้อยลง หญิงซิงจึงศึกษาความรู้เกี่ยวกับกาแพเยอะมาก ไม่ว่าจะประเภทของเมล็ดกาแพ อุปกรณ์ในการต้มกาแพ รูปแบบของกาแพชงมือชนิดต่าง ๆ... พอผ่านไปนานเข้าเธอก็สามารถเริ่มชิมรสชาติของกาแพชนิดต่าง ๆ กันได้บ้าง พอจะแยกออกว่ากาแพแบบไหนดีหรือไม่ดี

¹ หรือที่เรียกกันว่า “กาแพคราฟต์” หมายถึงวิธีการทำกาแพที่มีขั้นตอนพิถีพิถัน ตั้งแต่การคัดเลือกเมล็ดกาแพ การคั่ว การบด การชงในระยะเวลาและปริมาณที่พอเหมาะ

“อืม ใช้ได้...” ขณะที่ผู้ซิงซิงกำลังตีมด้ากับผลงานของตัวเอง เสียงผีไทม์ระลอกหนึ่งก็ดังขึ้น เงามร่าหนึ่งเดินผ่านเครื่อง Storm Glass² ไป ทำให้ผู้ซิงซิงตกใจจนต้องวางแก้วในมือลงด้วยความรีบร้อน แล้วยืนตรงอย่างสุภาพเรียบร้อย

เจ้านายมาแล้ว!

เหรินเซียงหยวนใส่กางเกงขายาวสีดำ เสื้อเชิ้ตสีขาว พาดเสื้อสูทตัวนอกไว้ที่แขน หลังจากที่เห็นผู้ซิงซิงแล้วเขาก็ส่งกุญแจรถให้เธอ “เอารถไปจอดที่”

“รับทราบค่ะ”

“เดี๋ยวก่อน” เหรินเซียงหยวนผลักประตูกระจกของห้องทำงานแล้วหันหลังกลับมาทันที จ้องมองผู้ซิงซิงหนึ่ง ๆ ราวกับจะค้นหาอะไรบางอย่าง

“อะ...อะไรเหรอคะ...” ผู้ซิงซิงถูกเขาจ้องมองจนขนลุกขนชัน ก่อนถามกลับไปด้วยน้ำเสียงลั่นเทา

ดวงตาที่จ้องมองมาเขม็ง คิ้วที่ขมวดเข้าหากันเล็กน้อย นี่ไม่ใช่สัญญาณที่ดีเลย และก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เหรินเซียงหยวนพูดว่า “คุณไม่ได้เขียนขอบตา”

“คะ” ผู้ซิงซิงตกตะลึง เธอไม่ได้เขียนขอบตาจริงๆ บนรถไฟฟ้าใต้ดินคนแน่นเกินไป ให้เขียนคิ้วทาปากก็ยังพอทำเนา แต่ให้เขียนขอบตานี้มีโอกาสที่เธอจะเขียนพลาดมาก ตอนแรกเธอคิดว่าหลังจากมาถึงสำนักงานแล้วจะเติมสักหน่อย แต่กลับยุ่งจนลืมสนิท

ว่าแต่ เหรินเซียงหยวนมองออกได้อย่างไรกัน

เธอนึกว่าพวกผู้ชายจะมีพื้นฐานความสามารถเกี่ยวกับการแต่งหน้าเท่ากับศูนย์เสียอีก ก็เหมือนกับช่วงก่อนหน้านี้นี้ที่เขาสีตแต่งหน้าโทนสีพีชกัน เธอหาเปลือกตาสีแดง แต่ลู่วังเทียนกลับเอาแต่ถามว่าไปกรี๊ดตาสองชั้นมา

² เครื่องมือทางอุตุนิยมวิทยา ใช้เพื่อคาดการณ์สภาพอากาศในแต่ละวัน เริ่มใช้ประมาณ ค.ศ. 1860 มีลักษณะเป็นแก้วโปร่งใสปิดสนิท ภายในบรรจุสารละลายที่จะเกิดการตกผลึก เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศในพื้นที่นั้น สารละลายที่อยู่ในขวดแก้วก็จะเปลี่ยนไป

ยังไม่หายดีเธอ เธอไม่เห็นว่าเป็นงานวันเกิดของลู่วิ่งเทียน เธอเองก็อยากเอาผ้าชีวรี่ในร้านหม้อไฟเซ็ดตาให้เขาจริงๆ

แม้ผู้ซึ่งจะไม่มีความสามารถอะไร แต่ความสามารถในการยอมรับผิดชอบก็ไม่แพ้คนอื่น ไม่ต้องให้เหรินเซียงหยวนพูดอะไรออกมาอีก ผู้ซึ่งก็รีบตอบกลับทันที “ฉันจะไปเติมเดี๋ยวนี้ค่ะ” ไม่ต้องอธิบาย ไม่ต้องเล่นล้น แค่ทำให้สงบแล้วรอรับคำตำหนิ นี่ก็เป็นคุณสมบัติขั้นพื้นฐานในการเป็นลูกน้อง

เหรินเซียงหยวนถอนสายตากลับโดยไม่พูดอะไร ยกกาแพ่ที่ผู้ซึ่งเพิ่งซดเสร็จขึ้นดื่มอีกหนึ่ง และตอนนี้เอง คิ้วของเขาก็ยิ่งขมวดเข้าหากันมากขึ้น “คุณมาสายใช่ไหม”

“ค่ะ” ผู้ซึ่งต้องตกตะลึงอีกครั้ง นี่เขารู้ได้อย่างไรกัน

เหรินเซียงหยวนวางแก้วลง ถอนหายใจเบาๆ จนแทบไม่ได้ยิน รวากับตำหนิผู้ซึ่งทำเรื่องที่ผิดมหันต์ “ตอนที่บดเมล็ดกาแฟรีบเกินไปรสชาติยังใช้ไม่ได้ ไปทำมาใหม่”

“ระ...รับทราบค่ะ”

เมื่อใช้สายตาส่งเหรินเซียงหยวนเข้าห้องทำงานไปแล้ว ร่างของผู้ซึ่งก็อ่อนนวยราวกับถูกระชากริฎฎณไปทันที

มนุษย์เงินเดือน ความหมายตรงตัวคือมนุษย์ที่ใช้แรงงานแลกกับเงินเดือน ปกติแล้วจะใช้เป็นคำพูดถากถางตนเองของพนักงานออฟฟิศ พวกเขาต้องทำงานเป็นวัวเป็นม้า ปฏิบัติตามคำสั่งภายใต้แรงกดดันของเจ้านาย

ผู้ซึ่งรู้สึกว่าการนำคำนี้มาใช้อธิบายสถานะของตัวเองได้เป็นอย่างดี เพราะในสำนักงานนายความแห่งนี้มีเธอเป็นพนักงานแค่เพียงคนเดียว เธอจึงไม่เพียงแต่เป็นผู้ช่วยของเจ้านาย แต่ยังเป็นฝ่ายธุรการ ฝ่ายบุคคล พนักงานต้อนรับ แม่บ้าน และตอนนี้เธอก็ต้องเป็นคนขับรถของเจ้านายนารถไปจอดให้อีกด้วย

ผู้ซึ่งถือกุญแจรถยนต์แล้วเดินไปยังลิฟต์ ตัวเลขบนแผงหน้าจอสถิติเปลี่ยนเป็นบางครั้งบางคราว รวากับจะพาเธอย้อนไปเมื่อหนึ่งปีก่อนหน้านี้

ผู้ซึ่งยังคงจำเหตุการณ์ตอนที่มาที่นี่เป็นครั้งแรกได้ ตอนนั้นเธอเพิ่งเรียนจบจากมหาวิทยาลัย งานไม่ได้มาโดยตลอด ไม่ง่ายเลยกว่าจะได้มีโอกาสสัมภาษณ์งาน จึงไม่แปลกใจที่เธอจะตั้งใจมาก

คนที่ทำหน้าที่รับสมัครเธอเป็นที่สาวผมดัดลอนใหญ่ ใส่กระโปรงหนังที่กระโปรงหนังไม่ได้ดูประวัติส่วนตัวของเธอแม้แต่หน้าอ้อย เอ่ยปากถามว่า

“มีประสบการณ์มาก่อนหรือเปล่า”

“ไม่มีค่ะ”

“คะแนนไอเอลส์³ได้เท่าไร”

“ไม่เคยสอบค่ะ”

“ขับรถเป็นไหม”

“ไม่เป็นค่ะ”

“มีความรู้เรื่องสัญญาเช่าทางการเงินหรือเปล่า”

“ไม่มีค่ะ”

แต่ละครั้งที่พี่กระโปรงหนังถามคำถาม คีระระของผู้ซึ่งก็จะก้มต่ำลงทีละน้อย จนสุดท้ายก็ก้มลงจนไม่รู้จะก้มอย่างไรได้อีก ผู้ซึ่งรู้ว่าตัวตัวเองไม่มีหวังแน่

หลังจากถามคำถามจบ พี่สาวกระโปรงหนังก็ลุกยืนขึ้น แล้วพูดว่า “ดีมาก เธอมีคุณสมบัติตรงตามที่เราต้องการมาก ตามฉันมาเถอะ”

“อะไรนะคะ” ผู้ซึ่งมึนงงไปหมด

เมื่อเดินตามพี่กระโปรงหนังเข้าห้องไป เธอก็ได้พบกับเฮรินเซียงหย่วน เขาในตอนนั้นก็ยังคงเหมือนกับในตอนนี้ ใส่สูทผูกไท สวมนาฬิกาข้อมือสีเงิน ดูดีไปทุกกระเบียดนิ้ว สัมผัสได้ถึงความสูงส่งดูดีมีการศึกษาอยู่จริง ๆ

เฮรินเซียงหย่วนพลิกดูประวัติส่วนตัวของเธอเล็กน้อย ก่อนที่คิ้วจะขมวดเข้าหากันบาง ๆ

³ IELTS หรือ International English Language Testing System เป็นข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ เพื่อใช้ประเมินความสามารถของผู้สมัครที่ต้องการเรียนหรือทำงาน

ตอนนี้เองที่กระโปรงหนังก็ยกมือขึ้นกอดอก พุดอย่างหมดความอดทน “มีแค่นี้แหละค่ะ คุณจะรับหรือไม่ก็แล้วแต่คุณ อย่างไรก็ตามฉันก็ไม่รับใช้คุณต่อไปแล้ว”

ผู้หญิงมองที่กระโปรงหนังคนนั้นเล็กน้อย ก่อนมองเทรินเฉียงหยวนที่สีหน้าไร้อารมณ์อีกครั้ง ก็หันหลังไม่กล้าพุดอะไร

เทรินเฉียงหยวนวางประวัติส่วนตัวลง พุดกับผู้หญิง “คุณไปเถอะ”

“ค่ะ...” ผู้หญิงเข้าใจแล้ว ความหมายของเทรินเฉียงหยวนก็คือเขาเลือกที่จะไม่รับเธอไว้

ตอนที่ผู้หญิงเดินออกมาจากตึกสำนักงานก็พบว่าฝนตกลงมาแล้ว อีกทั้งยังตกลงมาอย่างไม่มีที่มิชลุ่ย ราวกับจงใจจะซ้ำเติมเธออย่างนั้น ความผิดหวังตลอดหลายวันที่ผ่านมาทำให้เธออ่อนแอลงอย่างไม่เป็นท่า ผู้หญิงเดินท่ามกลางสายฝน ร้องไห้ออกมาพร้อมกับหยาดฝนที่โปรปราย

เธอรู้ว่าตัวเองแย่ แต่ไม่เคยคิดว่าจะแยได้ถึงขนาดนี้

เพื่อน ๆ ในชั้นต่างทยอยมีภาระงานเป็นหลักเป็นแหล่ง เหลือแค่เธอคนเดียว ความจริงพอมาคิดดูดี ๆ แล้ว การที่ทุกคนมีการมีงานทำกันนั้นก็ไม่ใช่เรื่องที่แปลกอะไร เพื่อนบางคนถึงแม้จะคะแนนไม่ดี ถ้าไม่มีทักษะทางด้านกาพุด ก็ต้องมีหน้าที่โดดเด่น หรือมีฐานะทางบ้านก็ดีอยู่แล้ว มีเพียงแต่เธอที่หาข้อดีอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง

แต่นั้นก็ไม่ช้าเธอไม่พยายาม ถึงแม้ไปประวัติจะถูกโยนทิ้ง เธอก็ยังคงหน้าทนมาสอบถามถึงสถานที่สัมภาษณ์งาน เพื่อขอให้อีกฝ่ายให้โอกาสเธอสักครั้ง เธอเคยตกสัมภาษณ์รอบแรกมาแล้ว สัมภาษณ์รอบสองก็เคยตกมาแล้ว ไม่ง่ายเลยกว่าจะส่งสมประสงค์เงินมาถึงรอบสุดท้ายได้ แต่ผลก็ยังคงเป็นเหมือนเดิม ต่อมาในที่สุดเธอก็ได้ผ่านการสัมภาษณ์งานเข้ามาทำงานในสำนักงานนายความแห่งหนึ่ง นายความที่รับเธอบอกว่า ครั้งนี้รับสมัครผู้ช่วยสองคน หลังจากผ่านไปหนึ่งอาทิตย์จะตัดสินอีกครั้งว่าใครจะได้ทำงานต่อ ผู้หญิงไม่กล้าชะล่าใจ เธออดนึกตื่นเช้าทุกวันเพื่อทำงานทุกอย่างด้วยความละเอียดรอบคอบ แต่ใครจะรู้ว่ายังไม่ทันจะถึงหนึ่งอาทิตย์ นายความที่รับเธอเข้ามาจะให้เธอรีบเก็บข้าวของออกไปด้วยเหตุผลที่เธอ

โง่เกินไป

ผูชิงซิงรู้สึกว่าคุณเองคงไม่เหมาะที่จะทำงานสายนี้ เธอจำเป็นต้องขยายขอบเขตในการส่งประวัติส่วนตัวออกไปอีก ไม่ได้สนใจว่างานนั้นจะตรงกับสายที่เรียนมาหรือไม่ ขอแค่อีกฝ่ายต้องการรับสมัครงาน เธอก็จะไปลองดู การลองทำแบบนี้ก็ได้ผลอย่างที่คิดไว้จริงๆ ไม่นานบริษัทที่ถูกเรียกว่าเป็นหนึ่งในห้าร้อยบริษัทที่ใหญ่ที่สุดในโลก⁴ เรียกตัวเธอ และต้องการให้ไปสัมภาษณ์งานมาก หลังจากที่คุณชิงซิงไปแล้วจึงได้พบว่า ที่แท้ก็เป็นบริษัทประกันภัย ใช้ชื่ออ้างการรับสมัครงานบังหน้า แต่ความจริงแล้วแค่อยากให้คุณซื้อประกัน และที่แย่มากไปกว่านั้นก็คือ หลังจากผ่านไปหนึ่งเดือน ผูชิงซิงถึงเพิ่งจะรู้ว่า นอกจากจะไม่ได้เงินเดือนแล้ว ยังต้องเสียเงินไปอีกหลายพันโคว

ผูชิงซิงรู้สึกท้อใจกับว่าตัวเองถูกโลกใบนี้ละทิ้ง ความกังวล ความสับสนทำให้เธอคิดแสร้งกับตัวเองไม่หยุด จนกระทั่งมีโทรศัพท์เรียกไปสัมภาษณ์งานที่เป็นสิ่งจุดประกายความหวังของเธอให้ลุกโชนขึ้นอีกครั้ง แต่ตอนนี้ความหวังของเธอก็ได้ถูกทำลายลงอีกครั้ง

เพราะฝนตกหนัก บนท้องถนนจึงแทบจะไม่เห็นผู้คน ในที่สุดผูชิงซิงก็สามารถปล่อยโฮออกมาได้โดยไม่ต้องสนใจสภาพลักษณะใด ๆ

ถ้าพูดกันตรงๆ แล้ว จนกระทั่งตอนนี้ผูชิงซิงก็ไม่ชอบเหรินเซียงหย่วนเลย คำว่า “ไม่ชอบ” นี้ไม่ได้มีความหมายในเชิงขู่สาว แต่เป็นแค่ความรู้สึกไม่ชอบระหว่างคนสองคน หรือบางทีอาจจะไปถึงขั้นเกลียดเลยด้วยซ้ำ

ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมท่าทีของผู้หญิงกระโปรงหนังถึงได้หนักแน่นถึงเพียงนั้น ไม่สนใจแม้แต่มารยาทขั้นพื้นฐาน ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องรีบลาออกจากที่นี่ให้ได้ เหรินเซียงหย่วนตอนที่เข้านายก็ช่างเลือกและเจ้าระเบียบเกินไป ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็คิดเล็กคิดน้อยไปเสียทั้งหมด ตอนที่เข้านายนั้นก็ช่วยพูดให้คนชั่ว ปฏิเสธจะช่วยเหลือคนจน และที่สำคัญที่สุดก็คือ เขา

⁴ เป็นการจัดอันดับบริษัทที่ใหญ่ที่สุดในโลก 500 บริษัท โดยนิตยสาร *ฟอร์จูน* โดยวัดจากรายได้เป็นหลัก

เป็นคนที่เห็นความเป็นความตายต่อหน้าต่อตา แต่กลับไม่ช่วยเหลือ
ล้มเหลวแม้กระทั่งความเป็นมนุษย์!

ผุซิงซิงยังคงจำวันที่ฝนเทกระหน่ำได้ เธอเดินตรงไปข้างหน้าอย่าง
ไม่มีจุดหมายด้วยร่างกายที่เปียกปอนไปทั่วทั้งตัว ทันใดนั้นเองเสียงเบรคของ
รถยนต์ที่เสียดแทงแก้วหูก็ดังขึ้นอย่างน่าตกใจ เธอมองเห็นคนถูกรถชน
จนลอยกระเด็นก่อนล้มลงกับพื้นเต็มสองตา

ในตอนนั้นผุซิงซิงยังไม่รู้ว่าคนที่โดนชนคนนั้นชื่อลู่วิ่งเทียน และเธอ
ก็ไม่รู้ว่าเขากำลังก่อตั้งบริษัท มีผู้ลงทุนที่ยังคงรอพบเขาอยู่ เธอรู้แต่เพียงว่า
ท่าทางที่เขาถูกชนจนล้มลงไปกลางถนนนั้นช่างน่าสงสารมากจริงๆ

ผุซิงซิงไม่มีเวลาสนใจอะไรมาก รีบตรงเข้าไปตรวจดูอาการของเขา
ทันที และก็รู้ว่าลู่วิ่งเทียนนั้นบาดเจ็บที่ตรงไหนบ้าง เพราะน้ำฝนได้ชะล้าง
ไปบนร่างกายของเขาจนเต็มไปด้วยสีแดงเข้ม ไหนเลยผุซิงซิงจะเคยเห็น
เหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน สองขาของเธอทรุดลงกับพื้น ลูกเข่า และฟุบลงไป
อยู่ข้างกายของลู่วิ่งเทียน

ผุซิงซิงรู้สึกว่าจะตัวเองควรจะทำอะไรบางอย่าง อย่างน้อยๆ ก็ควรจะช่วย
บังฝนให้ลู่วิ่งเทียนบ้าง แต่ตัวเธอเองไม่มีร่ม และร่มของลู่วิ่งเทียนก็ถูกบด
จนแหลกละเอียดไปหมดแล้ว โชคดีที่เธอยังมีไหวพริบมากพอ จึงคิดหา
วิธีขึ้นมาได้ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นก็ทำให้เธอลำบากเสียแล้ว ผุซิงซิง
คิดอยากจะทำอะไร ขอความช่วยเหลือ แต่พอควักมือถือออกมาจึงพบว่ามัน
เปียกฝนจนพังไปแล้ว เธอรีบกวาดสายตามองไปรอบๆ คิดจะมองหาว่า
มีใครที่พอจะช่วยเหลือได้บ้าง

ตอนนั้นเอง ก็มีรถคันหนึ่งที่จอดห่างเธอออกไปไม่กี่เมตร

รถคันนั้นมีสีดํา ประตูรถเปิดออก คนด้านในรถไม่สนใจสายฝนที่เท
กระหน่ำลงมา เอามือค้ำกับบานประตูรถแล้วจ้องมองมานิ่งๆ

ผุซิงซิงต้องแปลกใจที่เห็นว่าคนนั้นเป็นเทรนนิ่งหยวน ถึงแม้จะ
เคยพบหน้ากันแต่ครั้งเดียว อีกทั้งตอนนี้ยังมีมานัฟฟี่ที่หนาตามาขวางกั้น
แต่ดวงตาคมที่รับกับคิ้วของเขา ความเย็นชาที่ส่งผ่านมาจากทุกๆ อิริยาบถ
เป็นสิ่งที่ตลอดชีวิตนี้เธอจะไม่มีวันลืม

และก็เป็นอย่างที่คาดไว้ ยังไม่ทันที่เธอจะได้เอ่ยปากอะไรออกมา เทรินเซียงหยวนก็กลับเข้าไปนั่งในรถแล้ว หลังจากเสียงประตูรถที่ปิดลงดัง “ปัง” เขาก็เหยียบคันเร่งขับรถจากไปทันที ไม่เพียงแค่นั้น เขายังตั้งใจทำเหมือน सबัดอะไรทุกอย่างไว้อย่างนั้น ซึ่งตอนขับรถจากไปอย่างรวดเร็วนั้น ทำให้น้ำที่ขังอยู่บนถนนสาดใส่ร่างของผู้ซึ่งจมนเปียกโชกไปทั้งตัว

“นี่!”

ผู้ซึ่งชิ่งตะโกนเสียงดังไปทางที่เทรินเซียงหยวนขับรถจากไป ทำไมถึงมีคนแบบนี้อยู่บนโลกได้นะ มองเห็นคนเจ็บแล้วไม่ช่วยก็ช่างเถอะ แต่ยังคงใจทำให้น้ำสาดใส่เธออีก

ผู้ซึ่งชิ่งที่เมื่อครู่ยังคงเสียใจที่เทรินเซียงหยวนไม่รับเธอเข้าทำงาน ตอนนั้นก็กลับรู้สึกดีใจมากที่อีกฝ่ายไม่เลือกเธอ ถึงจะต้องอดตาย หางานไม่ได้ ไปตลอดชีวิต แต่เธอก็ไม่มีหางานทำกับคนแบบนี้หรอก ไม่มีวัน!

ลู่วิ่งเทียนมักจะพูดเสมอว่า “คนเราเมื่อโชคร้ายจนถึงที่สุดแล้ว เรื่องดี ๆ จะเข้ามาเอง” เขาบอกว่าในตอนนั้นเขาแทบจะไม่เหลือเงินเก็บเพราะเอามาก่อตั้งบริษัท เพื่อน ๆ ในกลุ่มก็พากันกระจัดกระจายหายไปจนหมดไม่จ่ายเลยกว่าจะได้มาเจอนักลงทุนที่สนใจโครงการของเขา แต่ตัวเองกลับมาถูกรถชนเข้าเสียก่อน แต่หลังจากประสบอุบัติเหตุได้ไม่นาน เขาก็ได้เงินลงทุนก้อนแรกมา

และสิ่งที่ทำให้ผู้ซึ่งชิ่งคิดไม่ถึงก็คือ ชีวิตของเธอเองก็พลิกผันเพราะอุบัติเหตุในครั้งนี้ด้วยเหมือนกัน เพราะเช้าวันต่อมาเธอก็ได้รับโทรศัพท์จากชายแปลกหน้าคนหนึ่ง คู่สนทนาปลายสายให้เธอเข้าไปทำงานในสำนักงาน ทนายความได้ทันที ตำแหน่งงานก็คือผู้ช่วยทนายความ

ผู้ซึ่งชิ่งที่รู้สึกดีใจเป็นบ้าเป็นหลังก็รีบตอบตกลงอย่างรวดเร็ว ตอนที่ จะวางสาย เธอถามอีกฝ่ายว่า “คุณมาจากสำนักงานทนายความไหนหรือคะ”

“ผมชื่อเทรินเซียงหยวน” น้ำเสียงทุ้มต่ำมีเสน่ห์ตอบกลับ